

علوم و فنون ادبی ۱

- ۸۱- گزینه «۳» - واج آرای «س» ۶ عدد. نکته مهم این است که تعداد حرف به تنهایی کافی نیست و باید موسیقی داشته باشند که در گزینه «۳» ملموس تر است. (ربیعی) (درس سوم - صفحه ۲۷)
- ۸۲- گزینه «۱» - پرتو و سادات جلدش / از عظمت ماورای فکرت دانا
← در گزینه «۱» مصوت «ب» به طور محسوس تکرار شده است. (ربیعی) (درس سوم - صفحه ۲۷)
- ۸۳- گزینه «۳» - گزینه: «۱» واج آرای «ش» / گزینه «۲»: واج آرای «خ» و «ج» / گزینه «۴»: واج آرای «ش». باید به این نکته توجه کرد که بعد موسیقایی اهمیت بیشتری از تعداد حروف مشترک دارد. (ربیعی) (درس سوم - صفحه ۲۷)
- ۸۴- گزینه «۴» - گزینه «۱»: تا نامید گشتم، امید من بر آمد / دیدی که نامیدی شد مایه امیدم ← ۸
گزینه «۲»: ز بی نمان علاج خون جستن مان / که خار از پا برون آر کسی با نیش عقربها ← ۸
گزینه «۳»: دروغ ملت عمرم که بر امید وصال / به سر رسید و نیامد به سر زمان فراق ← ۵
گزینه «۴»: هر کاو نکاشت مهر و ز خوبی گلی نجید / رهگذار بل نگهبان لاله بود ← ۴
هم از نظر موسیقایی و هم از نظر صامت در گزینه «۴» کمتر از بقیه واج آرای احساس می شود. (ربیعی) (درس سوم - صفحه ۲۷)
- ۸۵- گزینه «۴» - بررسی سایر گزینه‌ها:
گزینه «۱»: درویش و خرسند تکرار شده است. / گزینه «۲»: عشق تکرار شده است. / گزینه «۳»: جان تکرار شده است. (ربیعی) (درس سوم - صفحه ۲۷ و ۲۸)
- ۸۶- گزینه «۱» - تکرار واج و واژه در زبان عادی پسندیده نیست اما در زبان ادبی تکرار بر جاذبه، کشش و گوش نوازی سخن می افزاید. (ربیعی) (درس سوم - صفحه ۲۷ و ۲۸)
- ۸۷- گزینه «۲» - آن چه در تکرار اهمیت دارد جنبه موسیقایی و آوایی سخن است، نه شکل نوشتاری واژگان. (ربیعی) (درس سوم - صفحه ۲۸)
- ۸۸- گزینه «۴» - کتاب «اوستا» را موبدان برای اجرای مراسم دینی، از حفظ می خواندند؛ تا این که سرانجام در دوره ساسانی، آن را به نگارش در آوردند. (ربیعی) (درس چهارم - صفحه ۳۸)
- ۸۹- گزینه «۳» - بررسی ایراد گزینه‌ها:
گزینه «۱»: زبان ایرانیان پیش از اسلام ریشه و مادر زبان امروز ایران است.
گزینه «۲»: زبان‌هایی که در ایران و مناطق همجوار آن، از قدیم‌ترین روزگاران متداول بوده است، گروه زبان‌های ایرانی می نامند.
گزینه «۴»: آثاری که به زبان فارسی باستان تالیف شده است، بیشتر آثار دینی زردشتی است. (ربیعی) (درس چهارم - صفحه ۳۸ و ۳۹)
- ۹۰- گزینه «۴» - زبان دینی مغها فارسی باستان نبوده است و این زبان اصلا دینی نبوده است. (ربیعی) (درس چهارم - صفحه ۳۸)
- ۹۱- گزینه «۱» - زبان فارسی میانه در حدود ۳۰۰ ق.م تا حدود ۷۰۰ م رواج داشته است. (ربیعی) (درس چهارم - صفحه ۳۹)
- ۹۲- گزینه «۴» - دری زبان درباری ساسانیان، زبان محاوره و مکاتبه مقامات دولتی بوده است. (ربیعی) (درس چهارم - صفحه ۴۰)
- ۹۳- گزینه «۲» - (ربیعی) (درس چهارم - صفحه ۴۰)
- ۹۴- گزینه «۱» - فارسی دری نیز مانند زبان پارتی در شمال و شمال شرقی ایران رواج داشت. (ربیعی) (درس چهارم - صفحه ۴۰)
- ۹۵- گزینه «۳» - (ربیعی) (درس چهارم - صفحه ۴۳)